

Ministeren for teknisk samarbejde med udviklingslandene (K. Helveg Petersen): Jeg takker for den velvillige behandling, forslaget har fået, og skal blot her understrege, at jeg håber, vi i løbet af sommeren vil kunne komme med fyldige oplysninger om det spørgsmål, der er rejst over for mig, nemlig i hvilket omfang landbrugsproduktionen kan indgå i vore bistandsprogrammer.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget om en ny affattelse af lovforslagets tekst og teksten i den således ændrede affattelse vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Kaj Andresen): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forhandling om undervisningsministerens redegørelse af 9. maj 1968 om højere forberedelseseksamen.

(Redegørelsen (nr. II) findes i tidenden sp. 2791).

K. B. Andersen: Jeg vil gerne allerførst takke ministeren for den redegørelse, vi fik her forleden dag, og dermed for muligheden for denne debat om højere forberedelseseksamen. Jeg er helt enig med nogle bemærkninger, som tingets høje formand fremsatte i Berlingske Tidende i går om værdien af sådanne principielle uddannelsesdebatter. Men når det er sagt, og selv om mit parti har været med til at foreslå ministerens redegørelse debatteret, når den nu engang var fremkommet, vil jeg gerne tilføje, at det efter min bedste overbevisning ville have været rimeligere at lade denne ministerredegørelse vente til efteråret, så der kunne have været mere nyt at melde, flere erfaringer at øse af, og det var jo også det, vi var

enige om i udvalget, sådan som det fremgår af udvalgsbetænkningen. Der var i betænkningen udtalt ønske om en debat til efteråret på grundlag af en redegørelse. Men ved HF-lovens anden behandling for kun 3 uger siden forlangte flere af regeringspartiernes ordførere ministerens redegørelse rykket frem til nu, og det måtte jo nødvendigvis betyde, at redegørelsen ikke kunne få den bredde og fylde, den ellers ville have kunnet få, når vi havde viden om sommerens erfaringer, og når svarene fra læreanstalterne og andre ting kunne indgå i den. Men vel til ære for konservativ og radikal utålmodighed over for ministeren må debatten tages på næsten, eller rettere sagt, helt samme baggrund som anden behandling af lovforslaget for få uger siden.

Da redegørelsen på den baggrund ikke kan byde på nye eller overraskende synspunkter, er der jo ikke meget at være uenig i; men jeg vil dog gerne benytte lejligheden til en lille korrektion af den historiske fremsstilling.

Ministeren siger i sin redegørelse, at HF-forslaget blev fremsat i overensstemmelse med det, som læreruddannelsesudvalget havde foreslået. Jeg tror roligt, jeg kan sige — og jeg er lige ved at tro, at jeg kan sige det på vegne af dem, der var med til at føde HF i sin tid — at sådan følte vi det ikke, og sådan var det ikke. På dette punkt fandt vi læreruddannelsesudvalget — som på andre punkter gjorde et udmærket arbejde — for fantasiløst og for snævert. Læreruddannelsesudvalget tænkte sig jo bl. a., som det fremgår af udvalgets betænkning, kurserne til adgangsprøven som et helt naturligt led i seminariets struktur. Allerede i det forslag, jeg fremsatte i maj 1965, tog jeg disse kursus ud — ud fra en fornemmelse af, at det ikke gik at knytte dem så tæt til seminarierne — og bebudede et særligt lovforslag samtidig med fremsættelsen eller genfremsættelsen af læreruddannelsesloven i samlingen 1965-66. Ved denne genfremsættelse var også bestemmelserne om den særlige adgangsprøve til seminariet taget helt ud af læreruddannelsesloven, og i stedet for kom det selvstændige lovforslag om en ny og særlig adgangsvej ikke alene til læreruddannelsen, men til de videregående uddannelser. Altså det, der for mig var afgørende — og jeg tror, eller jeg ved, at jeg roligt kan sige: det, der